

Súd: Okresný súd Malacky  
Spisová značka: 2T/78/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010283  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Hudák  
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2015:1614010283.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Malackách, samosudca JUDr. Ľubomír Hudák, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.09.2015 v Malackách rozhodol

### rozhodol:

Obžalovaný:  
C. E., nar. XX.XX.XXXX v G., bytom R., R. XXXX/XX,t. č. vo výkone trestu,

je vinný, že

hoci mu z ustanovenia § 62 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a z rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 8P/124/2008 zo dňa 26.02.2009, právoplatného 25.03.2009 vyplýva, že bol zaviazaný prispievať na výživu mal. detí E., G. nar. XX.XX.XXXX a C. nar. XX.XX.XXXX obaja bytom E., Q. XXX/XX sumou 100,- Eur na každé dieťa mesačne, vždy do 15 dňa v mesiaci vopred k rukám matky M. D. nar. XX.XX.XXXX bytom E., Q. XXX/XX, túto vyživovaciu povinnosť si riadne a včas neplnil od marca 2008 až do 27.06.2015 kedy nastúpil obžalovaný výkon trestu, s výnimkou obdobia od 18.04.2011 do 04.10.2011 kedy bol obžalovaný vo výkone trestu a od 14.07.2012 do 24.04.2014 kedy bol obžalovaný vo výkone trestu v Rakúsku, kde nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť voči mal. deťom, čím mu vznikol za uvedené obdobie na bežnom výživnom na obidve deti dlh vo výške 12.008,30,- Eur.

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin páchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. l) Tr. zák.

Za to sa  
odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 49 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

## o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/78/2014 zo dňa 16.02.2015 bol obžalovaný C. E. uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

V dôsledku odvolania obžalovaného rozhodoval vo veci krajský súd, ktorý uznesením zo dňa 27.05.2015, sp. zn. 3To/39/2015, zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd odporučil prvostupňovému súdu vykonať výsluch obžalovaného aj v prípade, že by chcel vydať vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Súd určil vo veci termín pojednávania, predvolal okrem iných aj obžalovaného, ktorý na predvolanie reagoval dvomi prehláseniami a to z 19.8.2015 a 31.08.2015 pričom v oboch dôrazne žiadal vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti s tým, že pojednávania sa nechce zúčastniť.

Podľa čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky „obvinený má právo odoprieť výpoveď; tohto práva ho nemožno pozbaviť nijakým spôsobom“. Obvineného teda nemožno žiadnym spôsobom nútiť k výpovedi.

Ak teda obžalovaný výslovne a dokonca 2-krát využil ustanovenie § 252 ods. 3 Tr. por. a požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, uplatnil si len svoje ústavné právo zakotvené v čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže ústava je najvyšším zákonom štátu, nebolo možné vyhovieť odporúčaniu odvolacieho súdu, aby bol obžalovaný osobne vypočutý na hlavnom pojednávaní.

Súd teda vykonal dokazovanie prečítaním predchádzajúcich výpovedí obžalovaného, vypočul svedkyňu M. D., prečítal listinné dôkazy, a tak zistil skutkový stav uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Z výpovede obžalovaného v prípravnom konaní vyplýva, že tento mal údajne M. D. dávať výživné do ruky, bez podpisu a bez svedkov a to v hodnote cca 10.000,- SK a k tomu oblečenie pre deti. V roku 2009 však už nemal žiadny príjem, v marci 2010 bol vzatý do väzby, po prepustení v novembri 2010 išiel na ulicu a stal sa bezdomovcom. V roku 2011 bol vo výkone trestu, ale nebol pracovne zaradený a od roku 2012 do apríla 2014 bol vo väzbe v Rakúsku.

Obhajobu obžalovaného vyvrátila jeho bývalá družka, svedkyňa M. D.. Prehlásila, že obžalovaný jej nedával žiadne peniaze na výživné mal. detí a pokiaľ ide o oblečenie z Thajska, toto síce deťom priniesol, ale v maximálnej hodnote 2.000,- Sk. Obžalovaný je podľa nej patologický klamár, ktorý si jednoducho vymýšľa.

Na podklade vykonaných dôkazov dospel súd k záveru, že vina obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu bola nesporne preukázaná. Obžalovaný neprispieval na výživu mal. detí G. a C., obaja nar. XX.XX.XXXX od mesiaca marec 2008 do 27. 06. 2015 s výnimkami, kedy bol vo výkone trestu, pričom na výživnom dlhuje 12.0008,30,- Eur.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného, táto bola vyvrátená výpoveďou svedkyne M. D. a napokon aj čiastočným priznaním obžalovaného. Tento uviedol, že od roku 2009 bol buď bezdomovec, alebo vykonával trest odňatia slobody. Súd k tomu dodáva, že obžalovaný E. je zasa od júna 2015 vo výkone trestu odňatia slobody. V odpise registra trestov má 22 záznamov.

S poukazom na vyššie uvedené uznal súd obžalovaného vinným prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., pričom ustálil, že skutok páchal úmyselným konaním (dollus directus) a po dlhší čas.

O osobe obžalovaného súd zistil, že doposiaľ bol dvadsaťdvakrát súdne trestaný, z čoho sa osemkrát na neho hľadí akoby už bol dosúdený, pričom sa dopúšťal predovšetkým majetkovej trestnej činnosti. Obžalovaný bol v minulosti postihnutý aj za priestupok a to celkovo osemkrát. Súd obžalovanému priznal

jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko sa k trestnému činu priznal a svoje konanie oľutoval a tiež jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona z dôvodu, že už bol odsúdený pre trestný čin.

Pri úvahách o uložení trestu súd vychádzal primárne z trestnej sadzby určenej v Trestnom zákone a keďže obžalovaný sa dopustil trestného konania závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, súd vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v § 207 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého sa páchatel potrestá trestom odňatia slobody na jeden rok až päť rokov.

Pri ukladaní trestu súd prihliadol najmä na kritériá uvedené v § 3 ods. 4 Tr. zák.. Zvážil okolnosti skutku a jeho následky ako aj osobu obžalovaného, jeho zavinenie a pohnútku a tiež možnosti jeho nápravy. Súd prihliadol predovšetkým na to, že obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností u obžalovaného je vyrovnaný, a preto súd nepristúpil k zvýšeniu ani zníženiu zákonom určenej trestnej sadzby. Na základe uvedeného dospel súd k záver, že v danom prípade pre ochranu spoločnosti a nápravu páchatela bude trest pri spodnej hranici trestnej sadzby dostačujúci.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúci dva roky, za podmienok určených zákonom. Podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona súd toto ustanovenie zákona nepoužije, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Nakoľko obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, postupoval súd v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia a uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Na výkon trestu ho zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody.